

regler i havmiljøloven, der i det store hele svarer til de foreslåede regler om miljøorganisationernes klageadgang i miljøbeskyttelsesloven, se ovenfor pkt. 3.2. og 3.3. De eksisterende regler om klageberettigelse i havmiljøloven er ens for sager om hurtigfærger og for sager om tilladelser til dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning), jf. havmiljølovens § 26. Det foreslås, at denne sammenhæng bevares, hvorefter de nye klagerregler kommer til også at gælde for klapsager.

3.5. Jordforureningsloven.

Efter jordforureningsloven skal amtskommunerne udarbejde en oversigt over det offentliges undersøgelses- og afværgeindsats.

I overensstemmelse med konventionens regler om offentlighedens forudgående inddragelse i forbindelse med planlægningen på miljøområdet foreslås det, at amtsrådet skal inddrage borgerne forud for den endelige vedtagelse af oversigten.

3.6. Planloven.

Efter de gældende regler i planlovens § 59 er miljø- og energiministeren og i øvrigt enhver med retlig interesse i sagens udfald klageberettiget efter § 58.

De sager, der kan påklages efter § 58, er afgørelser i sager om landzonetilladelse, ekspropriationsbeslutninger, afgørelser om VVM-tilladelser efter reglerne i bekendtgørelse nr. 428 af 2. juni 1999 om supplerende regler i medfør af lov om planlægning (samlebekendtgørelse) og andre afgørelser efter planloven, sidstnævnte dog kun for så vidt angår retlige spørgsmål. Den sidstnævnte sagsgruppe omfatter navnlig vedtagelsen af region- kommune- og lokalplaner samt dispensationer fra lokalplaner og byplanvedtægter.

Planloven har videreført den praksis med hensyn til afgrænsningen af kredsen af klageberettigede, som var gældende under by- og landzoneloven og kommuneplanloven, og der er derfor - uanset den fælles bestemmelse - en vis forskel på, i hvilket omfang foreninger anerkendes som klageberettigede. I landzone-sager accepteres både foreninger med lokalt tilhørsforhold og landsdækkende foreninger med formål inden for planlovens område som klager. For så vidt angår de retlige klager over planer og dispensationer, accepteres derimod kun lokale foreninger som klageberettigede. Der foreligger endnu ikke nogen afgørelser fra nævnet vedrørende de nye sager om VVM-tilladelse.

Problemet i forhold til Århuskonventionen er, at begrænsningen af klageadgangen til lokale foreninger ikke er i overensstemmelse med konventionens bestemmelser.

Den gældende bestemmelse i planlovens § 59 foreslås derfor suppleret med en bestemmelse, der giver landsdækkende foreninger og organisationer med natur- og miljøbeskyttelse som hovedformål klageret i de grupper af sager, hvor der forekommer afgørelser, som kan vedrøre deres interesser.

Det er ikke nødvendigt efter Århuskonventionen, men må anses for et naturligt supplement og i overensstemmelse med planlovens formål, at der på lige fod med foreningerne inden for natur- og miljøbeskyttelsesområdet indrømmes klageret for landsdækkende foreninger og organisationer, der varetager væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen.

Endelig foreslås en mindre udvidelse af klageadgangen efter planlovens § 40.

3.7. Undergrundsloven, kontinentalsokkelloven og elforsyningsloven.

De foreslåede ændringer har til formål at sikre en adgang til at klage over afgørelser vedrørende en række aktiviteter, der er omfattet af konventionens bilag I, således at reglerne bliver i overensstemmelse med konventionens regler om adgang til prøvelse ved et uafhængigt og upartisk organ for en bred kreds, herunder miljøorganisationerne.

Det drejer sig om visse afgørelser vedrørende olie- og naturgasindvinding på havet, rørledninger til havs, anlæg til opbevaring af olie til havs og afgørelser vedrørende elproduktionsanlæg, der udnytter vand og vind, med tilhørende interne ledningsanlæg på søteritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Det foreslås således, at enhver med en væsentlig og individuel interesse i afgørelsen, samt lokale og landsdækkende foreninger og organisationer, der som hovedformål har beskyttelse af natur og miljø, eller varetagelse af væsentlige rekreative interesser, kan klage til Energiklagenævnet over disse afgørelser.

3.8. Naturbeskyttelsesloven, råstofloven, skovloven, sommerhusloven og vandløbsloven.

På disse lovområder nødvendiggør konventionen kun en enkelt lovændring, idet de aktiviteter, der har væsentlig indvirkning på miljøet, og som kan berøre Skov- og Naturstyrelsens lovgivning, er underlagt VVM-procedurerne efter planloven og råstofloven, herunder disse loves klagerregler, hvorved konventionens bestemmelser er overholdt.

Konventionens bestemmelser om klageberettigede nødvendiggør dog en ændring af råstoflovens klagerregler vedrørende råstofindvindinger på havet, der er omfattet af konventionens artikel 6, således at der sik-